

Р. — Припаднала, и докториѣ не могли да я свѣстятъ. Издѣхнала.

М. — Божичко!

Р. — А мжжѣтъ ѣ дори не помрѣдналъ, като му съобщили за смъртѣта на жена му. Казалъ само, че добре е направила, гдето е умрѣла, защото отечеството за жената сж преди всичко децата.

М. — Какъвъ ужасъ! Каква страшна картина!

И. — Мжжѣтъ ѣ е ималъ право. Щомъ е била съ малки деца, трѣбвало е да си седи при тѣхъ. Милосърдни сестри трѣбва да ставатъ само стари жени. Дори не момичета, а камо ли млади жени, и то съ малки деца.

Р. — Грѣшката е, че Веса отиде самарянка безъ разрешение на мжжа си и безъ да го предупреди. — После: — Но... вече много изненади почнаха да ставатъ и изъ нашата махала: загубихме нашия комшия генерала; загубихме комшийката Веса, та още кой не. Азъ не малко мисля и за своя мжжъ, който ми пише, че заминава за северния фронтъ, гдето се водятъ най-големии сражения сега. — Следъ кратка пауза: — Но да си ида вече, че закъснѣхъ.

М. — Ние съ госпожа Иванка ще те изпратимъ. Искамъ да ми прочетешъ писмото, въ което мжжѣтъ ти пише за нашия Митко. — Роза, Иванка и Магда излизатъ презъ свода, а следъ малко се подава Нена отъ дѣсно, като се озърта страхливо.

Н. — Сама! Никой нѣма. — Отваря вратата въ лѣво: — Тинке, Тинке! — Тинка се подава.

Т. — Какво има, Ненче?

Н. — Кжде отидоха мама и майка ти?

Т. — До госпожа Роза.

Н. — Тихо: — Слушай. Специална поржчка отъ Митко. — Подава ѣ писмо.

Т. — Кой ти даде това писмо?

Н. — Днешниятъ войникъ. Той чака на жгъла срещу градината на Златеви за отговоръ.

Т. — Ей сега ще му отговоря. — Отваря писмото и чете. После: — Митко е тукъ, въ града.

Н. — Тукъ ли?